

NEOMYLNÝ RÁDCE

Nedávno jsem se s chutí zasmál, když jsem si v časopise přečetl následující vtip:

Lékař radí pacientovi: „Ovoce jezte se slupkou, je to daleko zdravější.“

„Dobře,“ souhlasí muž, „budu se snažit změnit své stravovací návyky. Slupky jsem dosud vyhazoval.“

„A jaké ovoce máte nejraději?“ ptá se dále lékař.

„Kokosové ořechy.“

Ilustrace: Jiří Vancura

Radu dobře míněná se může často minout účinkem, protože druhého člověka neznáme tak dobře, abychom vždycky vhodně poradili. A přesto se nás může někdo zeptat: „Co bys mi poradil na začátku nového roku? Jaké si mám dát předsevzetí?“

Na takovou otázku se lehce chytíme, protože si myslíme, jak dobře známe slabosti a hříchy našich bližních, které je třeba u nich odstranit. A tak odpovíme: „Přestaň kouřit!“ — „Chod' zavčas!“ — „Nepřejídej se!“

Ale co poradíme, když dotyční namítají: „Jsem závislý a bez cigarety se potím a je mi špatně.“ — „Chodím pozdě, proto jsem vyměnil už deset budíků, všechny zaklapnu a spím dál.“ — „Přejídám se proto, že dojíždám po druhých, aby se to nemuselo vyhodit.“ Vždycky se nám na podobné námítky nepodaří poradit tak dobře, jak se to stalo v následujícím vtipu:

Jeden podnikatel se ptá druhého: „Jak se ti podařilo, že tvoji zaměstnanci chodí do práce včas?“

„To je jednoduché, mám třicet lidí, ale jen dvacet bezplatných parkovacích míst.“

I my křesťané si můžeme dát předsevzetí na začátku nového roku, můžeme si nechat poradit druhými lidmi. Ale daleko lepší je dát si předsevzetí vždycky při svaté zpovědi. Tam nám poradí kněz, pomohou i rodiče. Ale nezapomeňme přitom na hlavního a neomylného rádce, který nás zná od hlavy až k patě: na Pána Ježíše, kterého se můžeme zeptat na radu vždycky, když se modlíme.

Josef Janšta

<http://josefjansta.opava.org>

Gaudium et spes

„Radost a naděje, smutek a úzkost lidí naší doby, zvláště chudých a všech, kteří nějak trpí, je i radostí a nadějí, smutkem a úzkostí Kristových učedníků a není nic opravdu lidského, co by nenašlo v jejich srdci odezvu. Jejich společenství se totiž skládá z lidí, kteří jsou sjednoceni v Kristu, při svém putování do otčova království jsou vedeni Duchem Svatým a přijali zvěst o spáse, kterou mají předložit všem. Proto také toto společenství cítí, že je opravdu těsně spjato s lidstvem a jeho dějinami.“

Těmito slovy začíná čtvrtý z nejvýznamnějších koncilních dokumentů, konstituce Gaudium et spes. A jak jsme si již všimli, dostávají tyto texty název podle prvních slov. Naše konstituce se tedy jmenuje „Radost a naděje.“

Nemohl jsem si pomoci a odcitoval

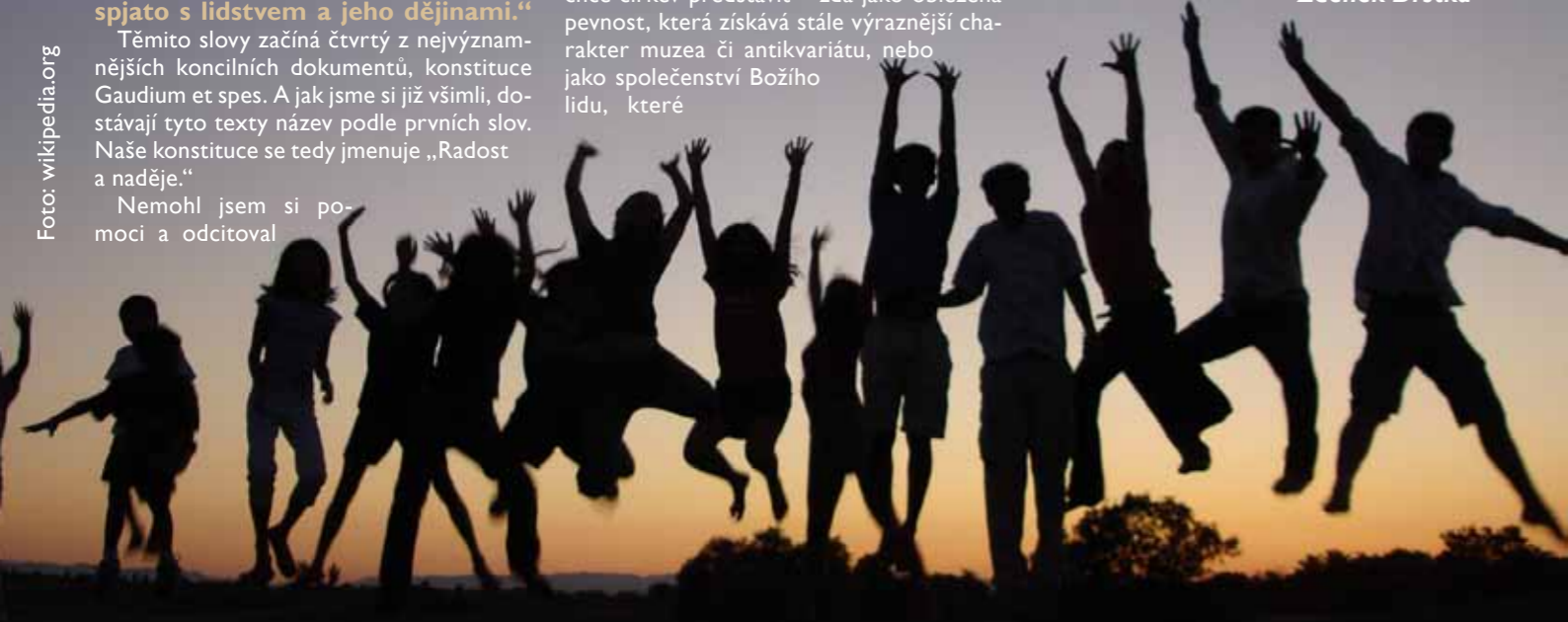
jsem vám celý její první odstavec. V něm je totiž velice dobře shrnuto, o co koncilu šlo, na co zaměřil pozornost, co bylo důvodem jeho svolání a výsledkem jeho práce. Nabízelo by se dokonce říci, že kdyby se byl koncil sešel jen kvůli tomuto uchvacujícímu textu, bylo by to bohatě stačilo k tomu, abychom v něm rozeznali mimořádný zásah Boží prozřetelnosti.

Gaudium et spes vyjadřuje vztah, jaký má církev ke světu, a je odpovědí na velká očekávání, která vůči církvi a vůči koncilu zvláště svět měl. V té době totiž svět čekal, jak se chce církev představit – zda jako obležená pevnost, která získává stále výraznější charakter muzea či antikvariátu, nebo jako společenství Božiholida, které

ve světě a se světem prochází jeho historií. A je nám jasné, že s Boží pomocí zvolil koncil druhou cestu.

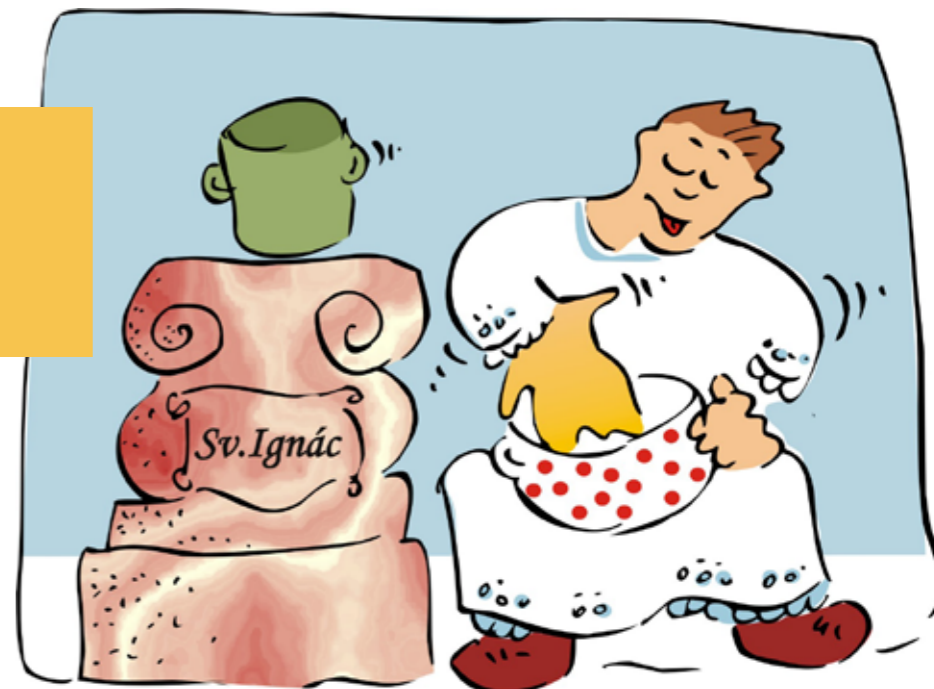
„Tak Bůh miloval svět...“ dočítáme se v evangeliu. A církev, která je Kristovým tělem, nemůže tuto lásku nenapodobit. Neboť, jak Gaudium et spes píše: „Otec chce, abychom ve všech lidech viděli a účinně slovem i skutkem milovali bratra Krista, vydávali tak svědectví Pravdě a zprostředkovali tajemství lásky nebeského Otce druhým.“ A to má a musí být i náš životní program.

Zdeněk Drška

Světtec VE VLASTNÍ ŠTÁVĚ

Recept
na sv. Ignáce

Ilustrace: Helena Filčíková

INGREDIENCE:

K přípravě budeme potřebovat: jednoho ctižádostivého vojáka, jedno opevněné město, francouzskou armádu, dělovou kouli, zbožné knihy, jeskyni a Pařížskou univerzitu.

POSTUP:

Dosud čerstvého a ještě trochu mladého muže s hlavou plnou ctižádostivých snů o lásce krásných dam a potlesku celého světa vezmeme a umístíme do opevněného města.

Město necháme dobývat francouzskou armádou.

Muže postavíme na hradby a několik hodin jej paříme ve slunečním žáru, smažíme ve vlastním potu a především vaříme ve válečné vřavě.

V příhodný okamžik pomocí kanónu umístíme dělovou kouli na mužovy nohy tak, aby jedna utrpěla těžké zlomeniny. (Pozor: pokud muže mineme nebo naopak trefíme příliš přesně, světce se nám vyrobit nepodaří.)

Zraněného opatrně na několik měsíců uložíme do špi-tálu, podstrčíme mu zbožné knihy a necháme kvasit. Pokud proces kvašení proběhne dobře, máme napůl vyhráno. Muž pochopí, že pravou slávu si nedobude jako navoněný a nafoukaný generál, leč spíše jako pokorný voják Pána Ježíše Krista, a že válčit je třeba nikoliv mečem nebo elegantními slovy, nýbrž postem, modlitbou a službou.

Takto prokvašenému, ze zranění uzdravenému a z brnění do hábitu převlečenému vojákovi připravíme jeskyni. Umístíme ho tam na několik měsíců a opět čekáme. Jen občas nahlédneme dovnitř, abychom ověřili, zda se dotyčný alespoň sedm hodin denně věnuje modlitbě a rozjímání.

Když jej následně – navenek sice pobledlého, ale duchovně ohněm planoucího – z jeskyně vyjmeme, můžeme ho, máme-li dostatek času, vystavit další dávce slunečního paření a potního šťavení v podobě pěší pouti do Svaté země.

Nakonec vezmeme předem připravenou Pařížskou univerzitu a její pomocí muže sedm let nadíváme filozofickými a teologickými znalostmi.

Pokud jsme postupovali správně a nic nevynechali, můžeme si nyní jít opláchnout ruce. Svátý Ignác je v tuto chvíli v podstatě hotov a může být servírován. Celý proces vaření se však neobejde bez neustálého žáru Boží milosti a bez souhlasu svobodné vůle na straně vařeného vojáka.

Vypustíme-li jej teď do světa, bude potravou všem, které mu Prozřetelnost do cesty pošle. Své druhy i lidi jen letmo potkané nakrmí Kristovou láskou, kterou za léta načerpal. A čím více se bude sám k snědku dávat, tím více se také bude mít. Vůně jeho zapálené služby navíc podnítl mnohé, aby se stali potravou jako on. Dokonce se může stát, že spolu s nimi posléze založí Společnost Ježíšovu, tzv. jezuitů, aby sloužili Pánu vyučováním nigramotných indiánů i zpovídáním králů, na univerzitách i v amazonské džungli a všude jinde, kde bude třeba.

Než však, milí kuchtíci, začnete střílet z děla na své kamarády ve snaze vyrobit z nich svaté, doporučuji vám začít s kulinářským experimentováním u sebe. Uvařte se s Boží pomocí sami podle receptu proroka Samuela, který Pánu opakuje: „Mluv, tvůj služebník naslouchá,“ či podle návodu Panny Marie říkající: „Staň se mi podle tvého slova.“ K přípravě tohoto výtečného pokrmu nepotřebujete nic víc než jedno své já a mnoho trpělivosti. Sami uvidíte, jak budete nakonec Bohu, svým bližním i sami sobě chutnat.

Štěpán Smolen